

БЕЛАРУСКИ ШЛЯХ

Адрес редакцыі і адміністрацыі:
Сerpуховская вул. д. № 12

Рэдакцыя адчынена ад 1. да 2 гадз.
пасля поўдня.
Адміністрацыя — зрана ад 10 да 2 гадз.
У печары ад 5 да 7 гадз.

Чалавечыя пачінае за сабой права па-
раўняць перапісаныя рукапісы і ко-
респондэнцы.

Цана
асоби. нум. 15 к.

Падпіска: з дастаўкай да дому у Мін-
ску на 1 месяц 3 рублі.

Цана аб'екта:
за верш пятаку на 1-й стран. 1 руб.
на апошні — 50 кап.

Штодзенная грамадзка-палітычная газета.

№ 9. Менск. Серада 3 красавіка 1918 г. Год I

Менск 3/IV.

«Народ, выхаваны ў п'ян-
тві, рабстве, піражэчым пек-
лым літвенцям інтэлігентам...
грамадзкім, разлезлае цела,
баўленае смаку да дзержаў-
аго будавання, забіты да бяз-
уцця, п'янічкі, да агіды
ярэлі, і на сваю хітраць
маскоўскі народ з'яўся
псіхалагічна чужы расей-
скай інтэлігенцыі, каторая аш-
чэла сабе, веручы ў нейкую «са-
мабытнасць рускай культуры»...
Гэтыя чужыя словы цяпер
сэрваліся ў М. Горкага (Но-
ва Жызнь), каторы ідэалізаваў
басяка», знаходзіў у яго ры-
царскі характар.

Прачытаў я кучу расейскіх
газет, галава і нервы на мо-
уць вытрымалі: нейкі крыва-
выя пагромы туман. Рэжучы,
б'юць, паліць, змялі с твару
г. Каванду Туркестана,
солькі за тое, што сарты зра-
білі на аснове замазданчэня
справлення. Мір і зняцьце
фронт развязалі рукі салда-
цкай пугачоўшчыне, каторая
цяпер можа, ні сьнепаючы
туды і туды, грабіць
буршы тое, што іншае уда-
чала. І гэта можа цыгунца
доўга, покуль, альбо з быўшай
імперыі ня зробіцца пустыня,
альбо чужая сіла «кроў і
жалезам», прыверне ў рабоў
палітычных і эканамічных, «са-
мы рэвалюцыйны, на думцы
Леніна і Троцкага, народ у
свеце».

Гэта «рэвалюцыя», кажэць
жэтак італьянскіх сацыялістаў
Лабрыола, адкіне ў зад і спы-
ніць сацыялістычны рух рабо-
тых усяго сьвету і рэакцыя
падыме газаву.

У нас, у Беларусі, што
цяпер робіцца на мястэчках
і вёсках — мы ўсе добра веда-
ем. Парадак, спакой і зварот
чужога добра праводзіцца жа-
лезнай рукой. Але беларус,
ціхі земляроб, гаспадар падле-
гае адразу парадку і поўным
законам. Спісак яго старых
грахоў нівялікі: гэта разграб-
леныя маёнты і пасечаныя лясы.
Штэда ён ні паліў дамоў, ма-
ёнткаў, не рабаваў на дарозе.
Беларус мае сваю ста-

рую культуру. Ён стварыў ра-
пой усіх суседзяў законы «лі-
тоўскі статут, бо без закону
жыць ні мог.

Цэнтральнае правіцельства ў
Пецярбургу прысылае «бума-
гу», раздзяліць «уесь жывы і
мертвы інвэнтар», у дварох
«зараз жа». Тысячы свабод-
ных «таварышэй» расейскіх,
з розных камітэтаў: армейскіх,
корпусных, дывізіонных гарні-
зонных прыводзілі гэты закон
у жыццё, пасылаліся «каміса-
ры» у папахх утвараць ре-
валюцыю і гдзе іншае ні пад-
зялілі інвэнтар, «немедленно»
раздзяліць. Львіная палавіна
пападала салдатам, многія з іх
павязлі «з вайны» тысячы руб-
лёў у Расею. Вёска брала, бо
усё роўна нехта возьмець. Вай-
на, фронт і рэвалюцыя дэмо-
ралізавала грамадзянства ад
верху да нізу. Больш самі-
дныя селяне пратэставалі про-
ціў пагрому, але гэтыя пра-
тэсты нікі прад салдацкім
штыком, і ботам.

І модныя інтэлігентныя люд-
зі трацілі галаву ці можна
вымагаць многа ад прамітэй-
най псіхікі і простага розуму
селяніна беларуса.

«Арабатор» са штыком ка-
заў: «бары, я штыком памагу».
На першым селянскім зьездзе
у Менску рэвалюцыйны «па-
ліцмайстер» Міхайлаў (больш-
пэвік з земгусароў) мужыкам,
каторыя іншае глядзелі на «ре-
валюцыю», як гусь на мол-
нію, прыказаў разбэжэцца і
дзяліць маёнты і раздаў се-
лянам «бумагі», прокламацыі.
Віленскі першы рэвалюцыйны
«губарнатор» з Дзісны, так
сама разаслаў рэвалюцыйны зьез-
да-дзе «ўсе была дано ўсім»
з подпісам «прывесці зараз жа
к споўненню. Рознае «началь-
ства» «звезды» засьнялі бе-
ларусоў такімі прыказамі.

Селянам здаталася, што
неба і земля перавярнулася, і
ўсе фундамэнты жыцця абур-
ліся.

Пры некаторым спрыце, аль-
бо за «куку у руку», можна
было закону невыпоўняць. На-
род вырас у безпраці. Цяпер
народу прыходзіцца рабіць
колькі скокаў: вярнуцца ад
рэвалюцыі і вайны да нармаль-
ных парадак, але на Заходзе
нармальны парадак, гэта вы-
поўненне тэч — у тэч зако-
ну і прыказаў. Народ ні пры-
выкне адразу да гэтаго, ён не
выгадаваў на законе.

Магчымы колізіі. Ізноў
жа пасрэдніца памеж заходне
—эўрапейцамі і цёмным селя-
нінам — інтэлігентаў — німа, бо
у нас на вёсках іх раней ні
было. Такія пасрэднікі смір-
чылі бы многія вострыя вуг-
лы. Ня глядзючы на гэта Бе-
ларусь цяпер самы спакойны
край у быўшай Імпэрыі.

Патрэба часу.

Беларускі кнігарняны ры-
нак бедны кнігамі. Чаму гэта
так паўне ведаюць усе і аб
гэтым німа чаго гаварыць.

Глаўным чынам, у нас ні
было каму друкаваць, нават
пасля 1905 г. Пачаўшае на-
ладжывацца як след, наша
наймацнейшае і найлепшае
выдавецтва — «Віленская вы-
давецкая суполка» пасля за-
няцця нямецкім войскам Віль-
ні — ні магла функцыянаваць
як патрэбна. У Расіі-жэ вай-
на наагул зрабіла німагчымым
якое нібудзь выдаўніцтва дзеля
даражынй друку і паперы. Та-
кім чынам, хаця і пісаліся
працы але ні з'яўляліся ў
свёт, а гэта запаніла і самая
пісанне, асабліва навукова і
папулярна-навукавых кніг. Да
таго мы ні мелі свае школы.

Змяненны цяпер умовы вы-
магаюць ад нас найбольш усіл-
коў у гэтым кірунку. Трэба ар-
ганізаваль выдавецтва, трэба пі-
саць кнігі. І кнігі глаўным чынам
учобныя. Нідаўна паустала ў
Менску выд-т-во «Заранка»
паставіла сабе іменна гэтакую
мэту, але канечне трэба каб
«Заранка» дапамаглі ўсе. Вы-
даць трэба пачаць з кніжак для
загатковых школаў.

Лемінтар, першы і другая
чытанка выданы ў Вілені. Трэ-
ба ў другою выдаць у най-

большай лічбе і пры гэтым
звэрнуць асаблівую увагу на
людзкія песьні (вясельныя,
радзінныя і др.) і казкі, так
каб гэтыя падручнікі па тыпу
падходзілі да «Радного Слова»
ф. І і II Ушынскаго. Друка-
ваць, іх трэба як, і іншыя
кнігі для пачатковае школы
абоймі шрыфтамі — граждан-
скім і лацінскім. Затым трэ-
ба падрукаваць найлепшы грама-
тыку нашаго маладога вучона-
го Тарашкевіча. Граматыка
павінна мець пры сабе цві-
чэнні.

Задачнік Юрэвіча ні кепскі,
але ён ні адпавядае навучным
і педагогічным заданням, што
тычыцца выкладання чатырох
спраў.

Усе чатыры справы павінны
разглядацца, як развіццё аднае
справы: складаная. Значыцца
трэба пісаць альбо новую
арытметыку з дадаткамі ў гэ-
тум сэнсі, альбо дадаць мэта-
дыку для вучыцеляў, як ка-
рыстання задачкамі у тым
самым напрамку.

На гісторыі можна надру-
каваць гісторыю Уласта, аднак
у тым духу, каб відаць было
больш жыццё беларускаго на-
роду, як князеў яго.

Трэба выдаць географію ў
якой звярнута навінна быць
увага асабліва на эканаміч-
ныя і гандлёвыя стасункі краю
у параўнанні з другімі краямі.
Затым патрэбна кніжка па
естэствазнаўству, у якой па-
вінны быць апісаны найпро-
стэйшыя эсперыменты па фізі-
цы, хіміі, біялогіі, якія мо-
жна зрабіць у кожнай селян-
скай хаці з хатнімі статкамі.

Трэба ўжо цяпер думаць аб
выдаванню кніжак для сярэд-
няй школы, што так сама па-
вінна пачацца як найхутчэй.

Для ўсяе гэтай вялікай пра-
цы мы павінны ў нас знай-
дзецца досыць інтэлігентных
сілаў. Патрэбна толькі арга-
нізацыя. Нам здаецца, што
нівалячкі «сад беларускіх па-
дагогаў, пмаг памог-бы спра-
ве». На ім удалося-б высвет-
ліць што ёсць гатоваго да
друку, што іншае трэба напі-
саць, устанавіць метод выкла-
даў на беларуску, падзяліць
тэмы і інш.

Менскі Вучыцельскі Інстытут.

Вучыцельскі інстытут атчы-
няны быў у Менску 1-го ліп-
ня 1914 г. С прычыны ваен-
наго часу інстытут гэты ў
кастрычніку [сентябры] 1915 г.
пераважы ў Яраслаўль; туды ж
пераехалі тады і ўсе вучні
інстытуту і дзеля гэтаго наву-
ка ў інстытуці, ні звачаючы
на эвакуацыю, ніспынялася.

У пераходнім часе навука
ідзе ў ваўсіх трох класах.
Апрача гэтаго ў мінулым року
пры інстытуці існавалі адна-
рочныя педагогічныя курсы
для падгатоўкі вучыцеляў для
выжэйшых пачатковых шко-
лаў. На гэтых курсах летась
было 80 чалавек. Такіе ж
курсы выдуча і сёлата, хоць
запісаваныхся на іх цяпер
менш.

Дзякуючы акуратнасці і эка-
номнаму расходу грошай, якія
выдаваліся на утрыманне ін-
стытуту, а так сама дзякуючы
падмогам ад Менскай Меспо-
вай Земскай Управы [3000 р.]
і ад міністэрства народнай
прасьветы, інстытут — за чаты-
ры рокі свайго існавання па-
траціў на свае апчадчасці
закупіць дамовую абстанову,
накупіць добрую бібліятэку і
наладзіць для патрэб інстыту-
ту фізычны і хімічны кабінеты.

На моме паставы Часо-
ваго Ураду 14 ліпеня 1917 р.
вучыцельскі інстытуты рафор-
маваны, праграма навукавая
пмаг павялічана і яны пры-
значаны Міністэрствам Народ-
най Прасьветы [шыркулар за
№ 5566-м 1917 р.] вучаб-
нымі школамі стаячымі *выжэй*
сярэдніх.

Дырэктарам інстытуту ад па-
чатку яго існавання назначы-
ны быў вядомы педагог сярэд-
няй школы нашаго краю — Ды-
мітры Сняпура. Як толькі бы-
лі ўведзены выбары на дырек-
тароў у сярэдніх вучылішчах,
педагогічная карнацыя інсты-
туту — у адзін голас выбрала
таго самога Д. Сняпура, як
незамычальнаго вучыцеля педаго-
гікі і філосафіі і самаго прак-
тычнаго адміністратара і кі-
раўніка ўсяго жыцця інстыту-

Афіцыйнае паведамленне нямецкага вярхоўнага камандавання за 2 красавіка 1918 року.

ЗАХАД:

Палажэнне на фронці ні змянілася. Контратакі ніпрыяцеля каля Эбютэрн, асабліва упартыя у забраных намі вышотах паміж Авр. й рэчкаю Люсь адбіты с цяжкімі для ворага стратамі.

Паміж Авр і Оазаю нівялічкія пяхотныя баі.

Французы ні пакідаюць абстрэліваць Лаон. Ад абстрэлівання пацярпела шмат жыхароў.

У разведвальных баях на усходнім беразі Мааса каля Одзімон і у пауднева—усходні бок ад Тани забрано шмат палонных.

Учора збыто 22 ніпрыяцельскія лятучыя машыны і 5 прычэпных баленаў.

Лейтэнант Кроль здабыў сваю 23 паветраную перамогу.

Пры энэргічным правядзенню нагляду на участку ад марскога берагу да поудня—усходу ад Соммы 2-м уваветры—плаваючым адзяленнем падъ вадзіцельствам старшаго лейтэнанта Фрынке зроблены выразныя ўспехі.

На другіх фронтах нічога новаго.

Першы генэрал-кватэрмэйстар

фон-Людэндорф.

ту. І цяпер уся вучыцельская корпарацыя разам с сваім дырэктарам жыве як адна дружная сям'я, аддаючы ўсе свае сілы вялікай святай справе.

У Яраслаўлю інстытут прабыў ужо тры рокі; далей заставацца яму там німа ніякай патрэбы, бо гэтае места мае свой вучыцельскі інстытут; гэтым парадкам менскаму інстытуту хутка прыходзіцца зрабіць якую колячы пастанову: або варочацца у свой родны край—у Менск, або перабірацца ў якое другое расійскае места, куды яго, разумеюцца, вельмі ахвотна прымуць, а нат ужо цяпер стараюцца перацягнуць.

Д. Сцяпура звяртаўся да нікарых грамадзкіх арганізацый у справе звароту вучыцельскага інстытуту у Менск, але нідзе нічога ні дабіўся.

Чым жэ замяты галавы нашых цяперашніх заправіл і хто яны такія, калі такая справа, як вучыцельскі інстытут на Беларусі—так мала іх цікавіць?

Трэба спадзевацца, што знойдзецца *такія беларуская арганізацыя*, каторая не прасіць так важнай справы для сябе і не аткладаючы, займецца шчыра каб Менскі Вучыцельскі Інстытут вярнуць у Менск.

Немцы на навуку, на прасьвету глядзяць вельмі паважна і пэўна што ў гэтай справе ад іх можна спадзевацца не парашкоды, а помачы і прыхільнасці.

Аб уездзе у Маскву.

Маскаўская рада Р. С. і С. дэпутатаў паставіла, што за 50 : 100 верстаў ад Масквы, на кожнай ж. д. павінны быць створаны пункты для развізкі едучых у Маскву. Без дазволу «савецкай ўласці» ніхто ні будзя пропусчэн паз гэтых пунктаў. На ўсіх ж. д. атданы прыказ выдаваць білеты толькі да гэтых станцыяў; прадажу білетаў далей і у Маскву рабіць толькі з дазволу ўлады.

Білетаў для праезду праз Маскву у другія гарады ні выдаваць, а кіраваль пасажыракольнай дарогаю, абмінаючы Маскву. Безбілетніх штрафваць 10 кратнай вартасцю білета і адсылаць назад. Маючых білеты, але ні маючых дазволу ехаць у Маскву адсылаць назад. Начальнікі станцыяў парушаючы пастанову будучь увольніваюца ад службы.

Перавод «савецкага» ураду у Маскву.

У звязку с пераездам савецкага ураду у Маскву была зроблена рэкізыцыя патрэбных для ўсёякіх устаноў дамоў. Рэкізыцыя рабіліся асобнай камісіяй. Усе дамы (асабліва) дзяліліся на тры катэгорыі: 1) дамы яшчэ раней перададзены ўласнікам і агульна—афіцыйнае менне; гэта катэгорыя ні рэкізавалася 2) дамы меншай артыстычнай вартасці,—рэкізаваліся часцёва; 3) дамы без артыстычнай вартасці, але з каштоўнымі рэчамі у сродку,—рэкізаваліся пасля вызаву рэчэй. Усім ўласнікам артыстычна важных дамоў, каторыя заяўлялі аб гэтым камісіі выдавала пасведчэння, што дамы іх ні надлегаюць рэкізыцыі. Покуль што аставаліся без намешканняў Выжшая Рада народнай гаспадарні і камісарыят працы.

Пэнсіі у «савецкіх» установах у Маскве.

У звязку с паведамленнем Рады раённых рад Масквы, зробленае камісарыяту працы, пэнсіі месцовых служачых у Маскве абніжэны. Стараж мае атрымліваць 264 р., малодш. канторш. і пісар 312 р. машыністка 1 разряду 360 р. шчотавод 408 р. памочнік бухгалтэра і дзелавод 504 р., дзелавод і сакрэт. 1 разр. 600 р., загадчык аддзелу II разр. 600 р. і I разр. 750 р.

Настаўнікам гарадскіх школаў,—пэнсія 432 р. на месца.

АТКАЗ.

— Паніч, да наганы ты трохі заскоры,—

Сказаў панічу наш стары—

Народ наш, што праўда, ён вышаў с пакоры

І шчыра скажу: без пары!

Відомыя чарці яго бутавалі—

Ня ты ж усе маскалі?

Якое там шчасце сабе збудаваці,

Такое і нам тут далі:

Рабункі, разбоі, пажогу, крадзежу.—

Злічыць усёго ні бірусь,—

Усякое ліха... У тую ж адзежу

Адзелі яны Беларусі!

Ня добра, панічык, вядома пятожа,

Зрабіў пікаторы ў той час!

Дык помста за гэта нічым ніпоможа,—

Крыху зразумець трэба і нас.

Ці ж можна нат вінаваціць сялянога,

Калі ён упёрся у плот?

Ня знойдзіш у жыці зерняці другога,

Як выб'еш увесь акалот!..

Ці добра, ці кепска, а вы векавалі,

У цемні трымаючы нас...

Якую капейку вы у сьвет выдавалі—

Такая вярнулася да вас...

Дзяды і ўнукі на вас працовалі,

Каб вы ў навілкі ішлі...

Над чым жа магзі вы свае мапавалі,

Якую карысць нам далі?

Ад веку—прадвеку зямлю мы аралі

Сваёй самадзельнай сахой

І людзі чужыя нам плуг паказалі,

Прывёзшы здалёку с сабой

Ня чулі ад вас мы сэрдэчнаго слова,

Бо вы жартавалі ўсёгды,

Сьмяшыла вас наша адзежка і мова.

І звычай дзядоўскі той наш.

З усходу мы відзелі толькі пагайкі,

Прыказы, наказы і кнут,

А вы тут, як дзецем, нам баялі байкі...

З заходу казалі: ганіцуті!

Усім нам прыходзе пара навучыцца,

Як людзі на сьвене жывуць,

І трэба прыпенням крыху заручыцца—

Цярпенне навучай завучь...

Ніхай жа засьвене ласкавая слонца,

Усіх абагрэе зараз,

Ніхай завірне, усміхнецца ў ваконца

Да нас, панічок, і да вас...

30 III 1918 р.

Менск.

Захар Вехац.

МЕНСКАЕ ЖЫЦЦЕ.

Духовная кансысторыя, як мы ўжо пісалі, жывіцца пакуль што ні на сынадальныя сродствы, а на тутэйшыя—эпархіальныя. Такіх сродстваў можа хапіць ні больш, як на месяцы тры.

Спіскі а выплаце пэнсій парафіяльнаму духавенству пішуцца і падаюцца акуратна у казначэйство, але гэта нічога, разумеюцца, ніпамагае. Хіба што нямецкае начальство звярне на гэта увагу і справу гэту так, чысак наладзіць.

Бруноўна вуліц, не зважаючы на цяжкае палажэнне селяняне з грашыма, усе ж ткі будзе ісьці у Менску; будзе работа—будуць заробаткі, і гэта дзякуючы энэргіі і старанням вядомага тутэйшаго дзеяча грамадзянскаго—інж. Цывінскаго. Ці ня дойдзе ўрашці чарод на такія забытыя куты, як Людамант (дзе ішчэ і хаднікоў німа!), Камароўна, Вяслая в. (каля шпіталю), Маркаўскі зав., Конны пляц і інш?

Нарада інтэлігентнаго і праваславаунаго духавенства у справі нямецкаго і менскаго жаночаго манастыроу, якая назна-

чана была у кватэры тутэйшаго ксэндза-дзекана Сьвятополк-Мірскаго—не адбывалася бо праваслаўныя духоўнікі ні прыйшлі на нараду.

Перадача жаночаго манастыру каталіком гэтым парадкам ня выяснена; і нямецкі манастыр ужо перададзены каталіцкаму духавенству і туды выехаў 29 г. м., назначены пробощам, ксэндз Кухарскі, быўшы кальварыйскі, а пасля вязынскі пробощ.

«У чырвоным крыжы заходняго фронту» замест даўнейшых 200—, цяпер асталося толькі 41 служачы; 159 чалавек разлічылі саўсім, заплацілі па дзень службы, апрача ліквідацыйных, пэнсіі і па 40 рублеу кожнаму на дарогу—у Расію. Застаўшыся на службе атрымалі за сакавік, апроч пайку, пэнсіі покуль што па сто рубл. На апецы гэтых служачых тры шпіталі у Менску і 4-ы у Гомялі, дзе за апошніе часы хворых найбольш немцаў.

Беларускі Камітэт помачі афярам вайны зьбяднеу цяпер саўсім. З 280 тысячаў рублеу, якіх чуць выціснуу камітэт ад бальшэвікоў (а падтрэбаў 1 1/2 міль.) ішчэ перада калядзямі ні асталося нічога. На апецы камітэту было 180000;

дзяцей—60000; пайкоу выдаю 24000 на 170000 рубл.; школ—сталоных у Менску—4, карміючых 1162 душы; прытулак для дзяцей на Петраградскай—на 11 дз. прытулак для старых—на 70 душ. Школы: у Койданові, Мар'іной Горцы, Пухавічах, Ігумяне і Лебядзеві. І гэта пералік толькі з большаго. А трэба ведаць, колькі намучыўся камітэт, покуль ён «уладзіў» справу с Земсаюзам і Сагорам, адкуль трэба было прыняць маёнасць для божанскіх арганізацый.

Цяпер запрапасыціліся нейдзе ішчэ 20000 р., за каторымі у сваім часе паехалі у франтовія арганізацыі і дагатуль аб ніх ні слуху, ні духу.

І дарма цяпер нешчасныя бежанцы абіваюць пароги камітэту: ён нічога памагчы ім ні можа.

Вышейу II № «Вольнае Беларусі» замест яго такі: Устаўная Грамата, «Вольная Беларусь», «Рашучы акт» стацыя М. К.; «Што значыць пані, што мужык, а што хам», ст. Н. Чарноцкаго, «Залеты» камедыя у 3 дзеях Наума прыгаворкі (В. Дунін-Марцінкевіча), Вершы і др.

Чароднае пасяджэнне Рады Беларускай Народнай Рэспублікі замест 1-га назначана на 7-ое красавіка.

Упраўленцам Л.-Р. ж. д. выдана на дарогу чацьвертая часць належачых па штату грашаў. Гэта падмога на дарогу у Маскву—у канцэлярыю службы збораў (эвакуіров. у 1915 г.), дзе быць можа удасца атрымаць усе астаткі з бальшэвіцкімі наддаткамі, пачынаючы з восені мінулага году. Што і казаць: кавалак пахучы, але далека вісць...

У міліцыі новы нямецкі ваенны паліцмэйстар хутка маіцца завесці новыя парадкі. Перш на перш пойдзе чыстка ад усіх тых, каторыя так, ці іначэй ніхаліся з бальшэвікамі; прыймацца будуць служачыя нат «старых парадкаў» абы імя іх ні было чым запэпкана у мінулай службе ўсёважнейшыя справы міліцыі залежаць будуць ад нямецкаго паліцмэйстра (Койдановская 28); так сама пад яго загад наступае і пажарная каманда; у кожны вучастак міліцыі ўжо назначаны па два рускія офіцэра, умеючых гаварыць па нямецку.

Гарадское самаупраўленне паставіла проці гэтых новых парадкаў пратэставаць перад выжэйшым нямецкім начальствам у Коўні.

Сягодня, 3-го красавіка (апрэля) ад 6—8 гадзін вечара па эўропейскаму часу, у памяшканні Беларускае Рады, Захаровская, 43, 3-і паверх, настаўнік гімназіі п. С. Ленкоўскі прачытае 1-ую лекцыю свайго курсу: «Гісторыя права на Беларусі у звязку з яе культураю і панствавасцю».

Рэдактар А. Прушынскі. Выдавецтва Т-во «Заранка».

Друкарня Я. А. Грыблята.